

[Socialministeren.]

tiativ, der jo paa afgørende Punkter, navnlig i Spørgsmaalet om Lønproblemet, gaar uden om Kærnen i Problemet. Jeg tror, at Funktionærstanden i det lange Løb er bedre tjent med som alle andre Arbejdere at organisere sig, og at man fra Samfundets Side kun skal gribe ind, hvis det viser sig, at Arbejdsgiverne fortsat hindrer Personalet i at organisere sig og derved skaber Muligheder for at underbetale deres Arbejdere, men saa skal Indgrebet fra Samfundets Side ogsaa være af en saadan Karakter, at jeg ikke venter, at Det konservative Folkepartis Repræsentanter her i dette høje Ting vil medvirke til Gennemførelsen af den dertil sigtende Lovgivning.

Det foreliggende Lovforslag er altsaa efter min Opfattelse ikke egnet til at op højes til Lov. Hvis Forslagsstillerne imidlertid ønsker Lovforslaget henvist til Behandling i et Udvalg, vil jeg naturligvis være villig til, dersom Udvalget maatte ønske det, at deltage i dets Forhandlinger. Den kommende Tid vil vise, om der er Mulighed for at naa Enighed om et Forslag, der kan gennemføres til Sikring af visse Omraader vedrørende Funktionærernes Vilkaar.

Gustav Pedersen: Der er ikke noget mærkeligt i, at de politiske Partier med Opmærksomhed følger den Udvikling af det sociale Spørgsmaal, der er en Følge af Funktionærklassens stærke Vækst, og der er heller ingen Grund til at blive forarget over, at et politisk Parti, der mener gennem sin Indsats at kunne gavne Funktionærerne eller søge gennem Lovgivningen at indføre Foranstaltninger til Støtte for deres sociale Højnelse, at et saadant Parti søger at udnytte dette for at faa Funktionærerne til at stemme paa det. Der er derimod mere end rigelig Grund til at reagere, naar et Parti, der, som Tilfældet er her med Det konservative Folkeparti, gennem en Aarrække har haft Funktionærspørgsmaalet paa sit Program, møder med et Forslag, der er saa ufuldkommet og saa lidet værd for Funktionærerne som det Forslag, der ligger til Forhandling her i Dag. En anden Ting er, at den overfladiske Behandling, som Det konservative Folkepartis Agitatorer har givet dette Spørgsmaal, naar det har været behandlet paa Møder og i Pressen, svarer nøje til den Maade, man har behandlet Problemet paa i Forslaget. Jeg skal for at bevise dette nævne nogle enkelte Eksempler fra en Artikel, der er optrykt i en Bog, der hedder „Ungkonservatismen“, skrevet af K. U. s. Landsformand, der jo samtidig er konservativ Kandidat ved Folketingsval-

gene og antagelig maa betragtes som en Slags Ekspert for Partiet paa dette Omraade, ligesom jeg har Indtryk af, at de Tal og de Konklusioner, som er kommet frem i denne Artikel, virker som en Slags Kildeskrift for Partiets Aktivitet paa dette Felt. Der er jo mellem denne Artikel og Lovforslaget saa megen Forbindelse, at det maa være naturligt at nævne ganske enkelte Eksempler, der viser, at man i Virkeligheden har behandlet Spørgsmaalet for overfladisk, at der ikke er noget mærkeligt i, at Forslaget er kommet til at se ud, som Tilfældet er.

Jeg nævner altsaa kun nogle ganske enkelte Eksempler. Naar man for at vise, at Funktionærgruppen er vokset betydeligt stærkere end Tallet af de øvrige Lønarbejdere, nævner, at Funktionærgruppen er vokset med 27 pCt., medens Lønarbejdernes Gruppe er vokset med 21 pCt., men samtidig nævner en Vækst i Lønarbejdernes Tal fra 472 000 til 660 000. — hvilket, hvad enhver kan regne efter, giver en Forøgelse med 39 pCt., altsaa ikke 21 —, kan dette med de 21 pCt. være en Trykfejl, og det kan være fremkommet ved Sjuskeri, men naar man endvidere nævner et Tal for Funktionærerne paa 192 000 og deraf søger at udrede, at saa mange Mennesker har Funktionærvilkaar, hvor man særlig fremhæver Mangelen paa kollektive Overenskomster og faste Aftaler, og blandt disse 192 000 medtager Sporvejsfunktionærer, Jernbanefunktionærer, Postfunktionærer og andre meget store Grupper, der har deres Forhold ordnet fast gennem deres Organisationer, faar man alligevel Indtryk af, at man ønsker at give et fortegnet Billede af Problemet. Naar det endvidere paastaas, at Funktionærerne ikke kender til Sæsonarbejdsløshed og stort set heller ikke til Arbejdsløshed foraarsaget af Konjunktursvingninger, for ligesom at borteliminere et Arbejdsløshedspørgsmaal for denne store Grupper Vedkommende, saa er det i alt Fald et bevidst Forsøg paa at vildlede Offentligheden her. Og dette træder endnu stærkere frem, naar man taler om Lønninger for Funktionærerne, som man alle sammen slaar i een Pulje — altsaa man tager dem alle fra de højest til de lavest lønede, og slaar det hele i een Sæk — og regner ud, at Funktionærernes Lønniveau ligger 1 000 Kr. højere end Lønarbejdernes, saa kan man kun faa det Indtryk, at man vil give det Udseende af, at der slet ikke eksisterer noget Lønspørgsmaal her. Det vilde givet ogsaa være betydeligt lettere at vække Opmærksomhed om det konservative Forslag, hvis man kunde hævde med nogen Ret, at